

RUTH DUŠKOVÁ

SÁZKA
NA
TESAŘE

OBSAH

PODĚKOVÁNÍ	6
SLOVO AUTORKY	8
JÍZDA BEZ GPS	11
NOHAMA NA ZEMI	35
JDE V ŽIVOTĚ JEŠTĚ O VÍC?	41
KDO POTŘEBUJE JEDNOROŽCE?	45
ZAČÍNÁM ŽÍT	67
V NOUZI POTKÁŠ PŘÍTELE	71
TO ZVLÁDNEME JEN S LÁSKOU	79
ŠKOLA BEZ ZNÁMEK	89
ŽIVOT JE ÚŽASNÉ DOBRODRUŽSTVÍ	99
A CO KDYŽ?	119
O ČEM JE ŽIVOT?	125
CESTA	141
ČEHO PŘED SMRTÍ NEJVÍCE LITUJEME	157
ZÁVĚR	161

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych poděkovala svým nejbližším i přátelům za to, že mi byli zdrojem inspirace.

Jsem velmi vděčná svým prvním čtenářům: Lence Frišové za to, že mi dodala odvalu a povzbuzovala mě k vydání této knihy, Soně a Martinovi Michlovým za to, že mi předávali svůj optimismus a probouzeli ve mně sílu.

Vendule Perglerové děkuji za obětavou korekturu textu.

Za pomoc v oblasti jazykové redakce vděčím Marii Polaskové. Jitce Friedové a Honzovi Ptáčkovi děkuji za neuvěřitelnou podporu.

Velké díky patří Tereze Kvapil Pokorné, redaktorce a zakladatelce umělecké skupiny Talentovaní umělci, která mě nasměrovala k psaní fiktivního deníku.

Jonáši Peglerovi děkuji za citlivé grafické zpracování.

Nele Stryhalové jsem velmi vděčná za vytvoření knižní obálky.

Radku Cipovi z nakladatelství Bookla.cz děkuji za pomoc s vydáním knihy.

Nakonec děkuji svému manželovi a dětem za veškerou podporu, kterou mi během mé práce poskytli.

*Bez pomoci shora a těchto úžasných lidí
by tato kniha nevyšla.
Její vydání je důkazem, že můžeme věřit
na zázraky.*

SLOVO AUTORKY

Přiznávám se, že mě nepřestává bavit skládat skutečné lidské příběhy do fiktivního deníku Patricie. A na základě jejích prožitých zkušeností s láskou hledat odpovědi na jedny z nejdůležitějších životních otázek. Jak se osvobodit z role oběti? Lze odpustit druhým i sama sobě? V čem najít smysl života po odchodu dětí z domu? Kdy má ještě člověk šanci na lásku? Je náděje na odpuštění a nový začátek? Má Bůh smysl pro humor? Co mi přinese trvalé štěstí? Co je smyslem života?

SÁZKA NA TESAŘE

Láska voní dřevem a nadějí

2019

1. prosince

Stojím před důležitým rozhodnutím.

Vlastně jako každý den.

Každou hodinu.

Každou minutu.

Možná i každou sekundu mého života.

Ale dnes to na mě doléhá víc než jindy.

Věřím, že volím správně, protože jsem čím dál starší, a tím pádem snad i moudřejší – nebo přinejmenším zkušenější. Tentokrát se zkusím nejdřív zamyslet, než se zběsile vrhnu do nových dobrodružství.

Svoje karamboly si budu zapisovat do deníku. Třeba mi ledacos dojde a poučím se ze svých přešlapů.

Mám opravdu radost ze svého – jak jinak než geniálního – nápadu: budu ze všech svých zápisků vyhledávat ty, které se týkají lásky. Došlo mi totiž, že všechno se nakonec točí právě kolem ní.

Pro mě má vůni dřeva. Potkala jsem totiž tesaře. A můj život tím nabral nový směr.

1.
JÍZDA
BEZ GPS

*Někdy musíme přestat používat mapu
a začít používat srdce.*

2017

2. listopadu

Přede mnou se rozkládá kouzelné městečko – dějiště mého dětství, poklad mého srdce. Právě tady zastavuje můj vlak. A moje srdce tlučte jako o život.

Cítím tu vůni babiččiny buchty, vnímám kouzlo dědečkových příběhů, které mám uložené hluboko uvnitř. Kdo ví, jestli to nebyl právě můj dědeček, kdo mě inspiroval ke psaní.

Dívám se z okna a píšu, zatímco ostatní cestující se hrnou na tu malinkatou zastávku s nádhernou kresbou zdejšího náměstí, kde si podzimní listí hraje na schovávanou.

Nevystoupím jako tenkrát, když jsem byla malá a jezdili jsme sem na prázdniny. Nebo jako tehdy, když jsem do těchto končin mířila na své druhé rande. Nevystoupím ani jako tehdy, když jsem jela dětem ukázat jejich prababičku.

Uplynulo téměř čtyřicet let.

Za mnou jsou dvě nevydařená manželství. K oběma mým manželům babička vzhlížela a milovala je snad stejně tolik jako já. Jen jejich láska ke mně s léty a těžkostmi života poněkud vyprchala.

A teď, na prahu padesátky, jedu dál...

Bohatší o dvě úžasné děti – chytré, krásné, hodné, jen možná trochu příliš sebekritické a ještě víc „mámakritické“.

A bohatší o četné zkušenosti.

Vlak pokračuje ke svému cíli a já se bojím a těším zároveň. Pobolívá mě hlava. Mám mírný tik v levém oku, budívám se totiž nejpozději kolem šesté hodiny ranní a teď už jsem docela unavená.

Pocituji stres kvůli mamce a její nemoci. Trápí mě stárnutí mých rodičů, děsí mě dělení společného majetku, nejvíc mi dělají starosti dcery.

Jízda bez GPS

Ale teď jsem vystrašená hlavně z toho, co může přijít dnes. Poprvé svou lásku spatřím mimo neutrální půdu kin, divadel, kostelů, restaurací, luk a laviček, kde jsme se scházeli dosud. Poprvé půjdu k němu domů.

Mám strach a těším se zároveň. Bojím se víc než trochu. V hlavě mě straší rady mých kamarádek, které si protiřečí, což je vlastně výhoda, protože si můžu vybrat dle libosti:

Hlavně nikam nespěchej, ať se nespálíš a neublížíš dětem.

Prober se. Víš, kolik ti je? Není na co čekat. Jdi do toho.

Vlak uhání kouzelnou krajinou mého dětství. Miluju ty louky a lesy. Miluju ty vzpomínky na naše prázdniny. Ale teď se mi v hlavě honí příběh mého osamění a našeho seznámení. Není to tak dávno.

Zatímco mnozí šťastlivci vystavovali svá bronzově opálená těla paprskům letního slunce na plážích či koupalištích, já se doslova topila ve vlastní šťávě:

Najdi si milence!

Běž na duchovní obnovu.

Teď už nikoho nenajdeš, tak se nauč aspoň dělat buchty, ať máš řemeslníkům, které budeš potřebovat, co nabídnout.

Hlavně se už nevďavej!

Máš výběr jen v secondhandu, ti nejlepší chlapi jsou už vybraní.

Sežeň si víc milenců a vezmi si od nich jen to dobré.

Moudra mých zkušených kamarádek se mi v hlavě honí jako na centrifuze. Nevím, jak z toho ven. Když se nepovedla záchrana mého manželství, okamžitě následovaly rady porozvodové.

Mají jednu vadu: navzájem si protiřečí. Patrně nejlepší bude nebrat je – ani sebe – příliš vážně. Takže si z nich nic nedělám.

Sázka na tesaře

Asi jsem už otrlejší. Říkám si: když jsem přežila rozvod, snad už přežiju všechno. To, co mě deptá, se snažím zdolat s nadhledem a s úsměvem, byť někdy trochu křečovitým. Ale co jiného mi zbývá?

Jsem totiž nenapravitelný optimista. Díky víře, že možné je vždycky všechno. Že zázraky existují. Že vždy existuje naděje.

Že navzdory situaci, ve které se právě nacházím, a navzdory mým schopnostem a možnostem mám šanci:

na štěstí,

na lásku.

Láska je totiž všude kolem nás i v nás. To je možná to jediné, na co se můžeme spolehnout.

Aspoň doufám.

Ze všech sil se tomu snažím věřit.

Protože kdyby ne, tak už tady nejsem.

Kdybych měla vyjmenovat, co všechno možné i nemožné jsem dělala přinejmenším poslední dva roky pro záchranu našeho manželství, tak by na to celá dnešní noc nestačila. A to zbývají ještě dvě hodiny do půlnoci. Co všechno jsem byla, já naivka hloupá, schopná tolerovat a podniknout, abych svým dětem zachránila rodinu. Od té doby, co se můj manžel, špičkový neurochirurg, zbláznil do sestřičky, nebyl schopen doma udělat vůbec nic, zatímco já dělala úplně všechno. A stejně nakonec podal žádost o rozvod, že prý má pocit, že to doma nemám ráda. Asi nejsem dost chytrá, ale jsou věci, které nedokážu pochopit, jako třeba soudit někoho za něčí pocit nebo vynález společné péče po rozvodu.

Ale ničeho nelituju. Vlastně jedině toho, že jsem to tenkrát nedotáhla a nenastražila té manželově kolegyni, která se nechala vozit v našem autě, na MOJE sedadlo nějakou past. Nebo že jsem ji nevyhledala a neřekla z plných plic, co si o ní myslím.

Jízda bez GPS

Zvlášť když její manžel jednoho dne přijel vyčinit mně, že můj manžel chodí za jeho ženou!

Ale to už je dávno.

Žiju díky přátelům a humoru. V duchu hesla: „Jdu do toho naplno, kdy ještě takovou absurditu zažiju?“

Napsala jsem si všechno, po čem toužím. Dokonce jsem si to zřymovala, abych si to mohla každý den prozpěvovat. Žít se přece musí. V tomto smyslu už nemám co ztratit. A tak sbírám zbytky sebedůvěry, které mi po rozpadu manželství zůstaly, a představuji si sama sebe jako neohroženou hrdinku superbijáku. Aspoň budu mít jednu svým vnoučatům co vyprávět. Nebo co psát do deníku. Odvážně se vrhám na seznamku.

Ale to se mi snad jenom zdá...?

Nedovedu si vysvětlit, jak je to možné, ale moji vrstevníci už dávno nejsou žádní mladíci. A co hůř, jsou to většinou pěkní páprdové: čím méně mají vlasů, tím výraznější mají vrásky nebo bříška.

To jako vážně?

Já jsem přece stále stejná mladice.

Ale taková hloupost, jako posílat svoji fotku, by mě nenapadla ani před třiceti lety. Jde přece o krásu duše, ne? Proč si tedy tak prohlížím fotky chlapů? Protože když se mi nebude líbit, nedá se nic dělat. Takže na vzhledu nakonec záleží? No jo, asi ano.

Ale já jsem přece kočka k pohledání.

Jestli to nebude tím, že v koupelně i na chodbě mám malá zrcadla a slabou žárovku. Nějak si přece musím dodávat sebedůvěrou. Když se tam bez brýlí pozoruju, docela se sama sobě líbím. Moje kamarádky jsou také pořád stejné frajerky. Není to snad tím, že se poměrně často vídáme? Teprve když potkám někoho ze základky po dvaceti letech a prvních pár vteřin ho nemůžu poznat, chápu neúprosnou moc stárí.

Sázka na tesaře

Ale jakmile se dáme do řeči, vykoukne jeho nezkrotný mladický elán.

Nezbývá než věřit, že tak to bude i u mě a u mého budoucího chlapa.

Všechno má svůj čas:

čas prvních lásek,

čas první svatby (*tehdy bych přísahala, že moji poslední*),

čas smutných pohledů do cizích kočárků,

čas prvního rozvodu (*to už jsem nic nepřísahala*),

časázraků, kdy vděčně hledím do svého kočárku,

čas, kdy jsem si myslela, že už budu šťastná navždy,

čas, kdy představujeme dům a já pozoruji zvířátka, okna, střechy a ploty podle toho, co zrovna budujeme.

A teď se psychicky připravuju na skutečnost, že budu pozorovat cizí chlapy, navíc v těch „nejlepších“ letech. Kdyby mi tohle někdo před lety naznačil, potrhala bych se smíchy.

Žít se musí.

To dám.

Statečně se vrhám vstříc novým dobrodružstvím na schůzkách s různými muži. Byli relativně mladí i staří, hubení i silnější postavy, většinou upovídaní, ale jedno měli společné: nejvíce byli zaujati sami sebou, svým projevem, svou prací nebo svým postavením.

Některým jsem se líbila i já. Což ostatně není divu – jsem přece krásná a inteligentní, těžko říct, co víc. Ale mělo to jednu chybu: málokdo z nich zaujal i mě. Aspoň ne natolik, abych se s ním chtěla vidět ještě jednou.

Jen jeden se mi líbil. Snad pro jeho malého synka, kterého jsem viděla na fotografii, nebo pro jeho profesi, kterou právě začala studovat moje dcera. Ale naše schůzky skončily stejně rychle jako začaly. Oba jsme se utápěli ve svých problémech. A místo

Jízda bez GPS

abychom společně zkusili alespoň šlapat vodu, táhli jsme jeden druhého ke dnu.

Snad bych se dokázala vyrovnat s tím, že měl tři děti a každému z nich pořídil jinou matku, tím se častokrát chlubil i Bolek Polívka. Ale za těch pár metrů společné procházky k práci onoho muže jsme potkali hned tři jeho kolegyně. Bohužel na ženy v této roli mám od jistých zážitků alergii. Ještě totiž nenastala doba, kdy bych byla jedné z „kolegyň“ za pomoc s rozpadem mého manželství vděčná.

Nejsem z těch, kdo se snadno vzdávají. Odhodlaně se vrhám do další schůzky s vědomím, že nemám co ztratit – ba naopak, mohu jen získat. Přede mnou jsou další nezapomenutelné zážitky. Připadám si skvěle. Jako pouhý divák této úžasné komedie.

Vyrážím.

Jsem krásná. A zdálky, nejlépe ve tmě, vypadám na pětatřicet.

Zblízka je to horší, ale to už nepochybně nebude vidět pro můj osobitý vtip a šarm. Nenápadně parkuji svůj vůz – skládací kolo z dob mého dětství – a pak s marně předstíranou důstojností kráčím před kostel, na místo schůzky. Dívčí šaty ke kolenům podtrhují mou štíhlost. Zblízka je jasné, že moje vrásky jsou jen důsledkem častého úsměvu.

Už z dálky vidím mužskou postavu. Vysoký a štíhlý chlap s kyticí bílých růží. Dává mi kytku, zve mě do kavárny a hned prosí číšníka o vázu.

Držím se svého předsevzetí, že už si nepustím nikoho k tělu, a tak si snad čtyři hodiny důsledně vykáme. Dozvídám se, že pracuje jako tesař. Má svoje hospodářství a svou dílnu.

Půjčuje mi dvě knihy. Tak krásně se s ním povídá. Jako by to byl můj dávný přítel.